

NÓI HAY KHÔNG???

"Lá cờ vàng chết từ 75 rồi thế mà đến bây giờ người ta vẫn lấy lá cờ ấy ra để tranh cãi làm ngăn cách lòng người. Đã thế, còn lấy cờ phủ lên những đồng thị thối..."

Tôi không nói ai đã nói với tôi những lời này, nhưng ai đã nói với tôi những lời này thì xin tự biết.

Sau khi người nói với tôi rằng *"Lại còn lấy lá cờ mà phủ lên những đồng thị thối"*, tôi đã hết sức bất bình lập lại hai lần câu: "anh nói quá đáng lắm" rồi gác điện thoại. Sau đó, người e-mail cho tôi: *"Xin lỗi chị về chuyện anh K... và những chuyện khác có thể tôi đã làm chị buồn lòng. Có những sự thật đôi khi không nên nói ra, dù là với một người bạn, tuy tôi vẫn nghĩ rằng người cầm bút có sứ mạng phục vụ sự thật, cái tốt, và cái đẹp (chân, thiện, mỹ)."...*

Tôi e-mail trả lời, chuyện anh K... không làm tôi buồn nhưng chuyện tôi buồn là do anh nói về lá cờ vàng. Và tôi nhắc rõ lại những câu người nói về lá cờ, về phải thay đổi cách đấu tranh.... E-mail lại cho tôi, người viết: *"vấn đề quốc ca quốc kỳ đã gây tranh cãi và chia rẽ cộng đồng hơn 30 năm nay rồi, cãi nữa làm chi. Tôi không nhớ chính xác những lời chị nói và những lời tôi nói, nhưng tôi không nói lá cờ VNCH đã chết. Lá cờ làm sao mà sống với chết!"*

Ô, bây giờ trên giấy trắng mực đen, người viết rằng người không nhớ chính xác những gì người nói. Và người không nói là lá cờ VNCH đã chết....

Qua sự việc này, tôi hiểu người thêm chút nữa. Nếu như người im lặng, tôi có thể nghĩ rằng có lẽ người đang suy nghĩ và lương tâm người đang cắn rứt, đang ân hận và nhận ra rằng những lời người nói đó là những điều vô cùng bội nghĩa vong ân. Vong ân với lá cờ vàng, bội nghĩa và tàn nhẫn với những người lính VNCH đã đem xương máu ngăn cộng thù phương Bắc. Và như thế, người thấy được rằng người đã quá lời, đã nói những lời mà một con người có lương tâm, liêm sỉ, và đạo nghĩa không bao giờ nói được.

Hoặc nếu vì biết tôn trọng sự thật mà người xác nhận rằng người đã nói những lời đó với tôi, chắc chắn tôi sẽ nể phục người. Vì khi người nhìn nhận những điều người đã nói, thì ít ra, tôi thấy người còn có lòng tự trọng, có trách nhiệm và can đảm. Thế nhưng người đã viết trên e-mail rằng người không nói và không nhớ chính xác những gì người đã nói. Tiếc rằng lời nói gió bay nên những điều người nói với tôi không còn bằng có. Nhưng tôi tin rằng, trong nhất điểm lương tâm, (mà tôi tin rằng ai cũng có) người rất biết, rất nhớ, và nhớ rất rõ người đã nói với tôi những lời nói đó.

Tôi nói vậy bởi vì đây không phải là lần duy nhất tôi và người tranh luận về lằn ranh Quốc - Cộng. Và tôi, bằng danh dự của một người VN tị nạn VC, tôi biết chắc và biết rõ người đã nói với tôi những lời đó. Vì tôi biết rõ nên tôi bất bình và đau. Tôi đau vì người đã xúc phạm đến lá cờ vàng, linh hồn của tổ quốc. Tôi đau vì người đã xúc phạm đến những người lính VNCH, những người mà trước 1975 đã xả thân khắp bốn vùng chiến thuật để chống quân VC xâm lăng, giữ cho phần đất miền Nam an bình, cho người dân miền Nam từ Bến Hải đến Cà Mau được sống tự do, no ấm. Như thế, những người lính này, thiết tưởng, không chỉ mình tôi mà tất cả những ai đã sống ở miền Nam lúc đó đều phải mang ơn họ.

Trước 1975 họ đã hy sinh cho đất nước, cho dân tộc kể cả mạng sống mình. Ôn của họ tôi chưa trả được. Sau 1975, chính họ cũng là những người thiệt thòi và đau khổ nhất. Cái đau đớn vô song về cả thể chất lẫn tinh thần mà họ chịu đựng trong ngục tù VC đó, tôi cũng không chia sẻ với họ được gì. Nay, tóc họ bạc, tuổi họ cao. Nhiều người đã về với đất. Với những công lao họ đã hiến dâng cho tổ

quốc, cho đồng bào, với những đau đớn thiết thòi họ đã nhận chịu từ thanh xuân cho đến bạc đầu, họ rất xứng đáng được tổ quốc ghi công. Lá cờ vàng phủ lên quan tài họ là một việc cần làm và phải làm vì đó là lời cảm ơn duy nhất và tối thiểu mà những người đã chịu ơn họ có thể nói với họ khi đưa họ về nơi vĩnh cửu.

Tôi không biết vì lý do gì mà trong tuổi nhập ngũ, người lại được ở nhà. Trước 1975 khi họ dầu sôi lửa bỏng ở các chiến trường, sinh mạng của họ được tính từng giây từng phút thì người được bình an nhớn nhơ ở thành phố. Được vui về đi học, đi làm. Được thảnh thơi, hạnh phúc êm ấm với gia đình. Sau 1975, khi họ tù đầy khốn khổ trong rừng sâu núi cao thì người được sống tự do an lành đầy đủ ở Mỹ. Như thế, xem ra người cũng là một kẻ từng chịu ơn họ rất nhiều. Thế mà khi nói chuyện với tôi, người có thể tàn nhẫn thốt ra câu: "*Lại còn lấy cờ mà phủ lên những đồng thối thối*" thì hỏi làm sao mà tôi im được!

Tôi không nói tên ai đã nói những lời này với tôi nên không ai biết đối tượng tôi đang nói đến là ai, nhưng mong người đã nói, tự nhận biết và tự sửa đổi. Mấy tháng nay lòng tôi dằn vặt về chuyện này không ít. Tại vì tôi với người tuy chưa từng là bạn, nhưng đôi khi trong những sinh hoạt tại địa phương hay tiệc tùng ở tư gia bằng hữu, tôi và người có lúc gặp nhau, có nói những câu chào hỏi và có đôi lần điện thoại nói chuyện về thời cuộc, về đấu tranh, về lá cờ vàng, về lần ranh Quốc - Cộng. Vì sự quen biết ấy, tôi phân vân. **Nói hay Không???** Bất cứ lúc nào tôi bảo tôi thôi, bỏ đi, đừng nói, cũng chính là lúc tôi cảm thấy tôi có lỗi với chính tôi, có lỗi với lá cờ vàng tôi yêu thương và tôn kính, có lỗi với những người lính mà tôi đã mang ơn. Cuối cùng, tôi phải viết những dòng này cho lương tâm tôi yên ổn.

Ngô Minh Hằng

Nguồn: Internet E-mail by NMH